

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

V. A. P.,

proti

zastoupeného advokátkou Mgr. Nadou Smetanovou
se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1,

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018, č. j. MV-30958-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, jako správní orgán prvního stupně (dále jen „Ministerstvo vnitra“) rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017, č. j. OAM -2256-11/ZR-2017, zrušilo podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo jen „zákon“) žalobci zrušilo povolení k trvalému pobytu.
2. Ministerstvo vnitra takto rozhodlo po té, co dospělo k závěru, že žalobce nepobýval na území České republiky (dále též jen jako „republika“) od roku 2009. Na území států Evropské Unie sice od roku 2009 až do roku 2014 pobýval, avšak na území republiky nepobýval po dobu delší, než dva po sobě jdoucí roky.
3. Žalobce podal proti rozhodnutí Ministerstva vnitra odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce má za to, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a nezákonné, navrhl proto, aby bylo zrušeno.
5. V první žalobní námitce žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí absentuje vymezení, v jakém období se měl žalobce zdržovat mimo území České republiky.
6. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí musí být jednoznačně uvedeno, v jakém období se žalobce mimo území České republiky zdržoval. Formulaci použitou správními orgány: „doba nepřetržitého pobytu odvolatele mimo území České republiky několikanásobně přesáhla skutkovou podstatu doby delší než dva po sobě jdoucí roky“ není dostačující.
7. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Jak v podané žalobě uvedl, správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn pro vydání rozhodnutí použít jako důkazní prostředek úřední záznam, takový postup žalobce označil za nezákonný. Správní orgán byl povinen vyslechnout jako svědka bývalou manželku žalobce, a to z důvodu posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho nezletilé dcery K., narozené X.
9. Žalobce dále uvedl, že připouští, že v kontaktu se svou bývalou manželkou a jejich společným nezletilým dítětem nebyl, a to z důvodu dlouhodobého pobytu v zemi původu, který byl zapříčiněn úmrtím jeho otce a následnou péčí o nemocnou matku žalobce. Žalobce nepředpokládal, že rodinné záležitosti v zemi jeho původu se zkomplikují a že jeho pobyt se z tohoto důvodu prodlouží. Současně v tomto období došlo ke změně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

telefonního čísla matky nezletilé dcery žalobce a ke změně adresy jejího pobytu, což žalobci znemožnilo nezletilou dceru kontaktovat.

10. Žalobce navrhl, aby soud k prokázání těchto tvrzení vyslechl jako svědkyni bývalou manželku žalobce paní L. Č.
11. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že se žádného protiprávního jednání nedopustil. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 9Azs 122/2015-72, a uvedl, že principy vyplývající z tohoto rozsudku žalovaná na žalobcův případ aplikovala vadně, resp. toto rozhodnutí aplikováno být nemělo. Uvedené rozhodnutí se týkalo občana Ukrajiny, geografická vzdálenost, možnosti a frekvence dopravního spojení jsou z Ukrajiny daleko lepší než z Vietnamu. Ukrajina je stranou Evropské úmluvy o lidských právech. Vietnamská socialistická republika není členem Rady Evropy, není vázána Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a její vzdálenost a možnost dopravního spojení jsou nesrovnatelně horší. Žalobce má za to, že tyto okolnosti žalovaný v úvahu nevzal.
12. Žalovaný odkázala na napadené rozhodnutí a v něm uvedenou argumentaci a rovněž na odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra a navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. K první žalobní námitce městský soud uvádí následující.
15. Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení, nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky.*
16. Jak se podává z obsahu správního spisu (o němž mezi účastníky není ostatně sporu), žalobci bylo dne 29. 9. 2004 uděleno povolení k trvalému pobytu jako rodinnému příslušníku občana ČR.
17. Žalobce v čestném prohlášení ze dne 30. 6. 2017 uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2004, trvalý pobyt na území má povolen od 29. 9. 2004 v Chebu, kde také do konce roku 2008 podnikal. Na počátku roku 2009 byl v Německu na návštěvě u své přítelkyně, poté odcestoval do Vietnamu za účelem návštěvy své nemocné matky, která od smrti jeho otce bývala často nemocná. Od té doby do roku 2013 putoval téměř každý rok mezi Vietnamem a Německem, aby se mohl starat o nemocnou matku ve Vietnamu, a přitom ještě pomohl své přítelkyni v Německu. Na konci srpna 2014 odcestoval znovu do Vietnamu, protože matka byla v té době vážně nemocná. Po dvou letech se zdraví jeho matky zlepšilo, chtěl se vrátit zpět do České republiky a zde pracovat, a získat finanční prostředky k plnění vyživovací povinnosti vůči nezletilé dceři.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Oznámením ze dne 7. 8. 2017 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu.
19. V rámci účastnického výsledku žalobce uvedl, že z České republiky vycestoval v roce 2009, neboť mu zemřel otec, ve Vietnamu byl několik měsíců. Následně přicestoval do Německa, v roce 2010 nebo 2011 byl ve Švédsku. Od roku 2014 byl ve Vietnamu, kde pečoval o nemocnou matku. Do České republiky přicestoval v roce 2017. Před tím platil na dceru výživné, ale aktuálně se mu nepodařilo ji kontaktovat. V České republice má přátele a bratrance, rád by zůstal, začal podnikat a znovu navázal kontakt s dcerou.
20. Prvá žalobní námitka není důvodná. Z citovaného zákonného ustanovení jasně vyplývá, že důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu je nepřítomnost cizince na území republiky po dobu delší, než dva roky. Zákon nestanoví, že by v rozhodnutí o žádosti musela být vymezena přesná doba, po kterou se cizinec na území České republiky nezdržuje z dobrých důvodů. Opuštění republiky, či návrat do ní, bude zpravidla vyznačen v cestovních dokladech, avšak pokud se cizinec pohybuje mimo dosah celních úřadů, nelze přesnou dobu jeho pobytu mimo území republiky určit.
21. V projednávané věci sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že se mimo území republiky zdržoval od roku 2009, tato skutečnost sama o sobě postačuje k závěru o splnění podmínky zrušení povolení k pobytu dle citovaného zákonného ustanovení.
22. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o jeho dopady na žalobcův soukromý a rodinný život.
23. Podle šetření k nezletilé osobě, učiněném odborem cizinecké policie, PČR, Krajské ředitelství Policie Plzeňského kraje, žalobce viděl naposledy nezletilou dceru před devíti roky (pozn. soudu záznam byl pořízen dne 17. 8. 2017, jde tedy o dobu roku 2008) od té doby není s dcerou ani její matkou v kontaktu, výživné neplatí.
24. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce není v kontaktu se svou dcerou několik let. Od začátku roku 2009 žalobce nevedl se svou dcerou rodinný život, zdržoval se v jiných státech Evropské Unie nebo ve své domovině, žalovaný má za to, že tato skutečnost odůvodňuje závěr, že do rodinného života žalobce nebude zasaženo.
25. Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je

rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).

26. Napadené rozhodnutí splňuje výše uvedené premisy. Je z něj zcela jasně zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění správní orgán rozhodl a z jakých důvodů. Jen proto, že se žalobce s těmito důvody neztotožňuje, nelze uzavřít, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
27. Důvodná není ani námitka, že správní orgán neměl svá skutková zjištění opřít toliko o úřední záznam, ale byl povinen vyslechnout bývalou manželku žalobce L. Č. K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci (§51 odst. 1 správního řádu), úřední záznam z místního šetření je důkazem ke zjištění stavu věci vhodným a dostatečným. Ze stejného důvodu soud ani nevyhověl návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědkyně při ústním jednání, neboť skutečnosti vyplývající ze správního spisu nejsou sporné.
28. Ve třetí žalobní námitce se žalobce dovolává § 174a zákona o pobytu cizinců.
29. Podle uvedeného ustanovení, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
30. Žalobní námitka se míjí s důvody vydaného rozhodnutí, neboť žalobci nebylo povolení k trvalému pobytu zrušeno z důvodu jeho protiprávního jednání, ale pro to, že na území republiky kvalifikovanou dobu prokazatelně nepobýval.
31. Žalobce se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015-70. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „*důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu je dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a zároveň jednou z podmínek takového postupu objektivní okolnost, že jeho držitel nepobývá na území České republiky po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Současně s rozhodnutím správního orgánu o zrušení povolení k trvalému pobytu je přitom třeba vydat výjezdní příkaz, jak stanoví § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Hlavním negativním důsledkem zrušení povolení k trvalému pobytu je tudíž pro jeho držitele povinnost vycestovat (§ 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). I v tomto je třeba spatřovat zásadní odlišnost od správního vyhoštění, v jehož rámci se navíc stanoví doba, po kterou nelze vyhoštěnému umožnit vstup na území členských států Evropské unie.*

Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že pokud jde o typovou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, jenž může být způsoben zrušením povolení k trvalému pobytu, je tato v zásadě mírnější než je tomu u potenciálního zásahu představovaného důsledky uložení správního vyhoštění či zamítnutí žádosti o udělení pobytového povolení.

Ve vztahu k ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak lze důvodně předpokládat, že soukromý i rodinný život držitele povolení k trvalému pobytu bude v zásadě reflektovat jeho dlouhodobou nepřítomnost na území České republiky, pokud jde o uspořádání jeho soukromých a rodinných záležitostí.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

32. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná konstatuje, že žalobce rodinný život na území republiky nevedl od roku 2009, proto nebude vydané rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadu do rodinného života žalobce.
33. Žalovaná tvrzení žalobce o jeho zájmu na udržení pobytového oprávnění označila za účelové s tím, že žalobce není s nezletilou v dlouhodobém kontaktu, neplatí na ní výživné, ani nepožádal, od doby, kdy se do České republiky vrátil (2017) o úpravu styku s nezletilou dcerou. Na žalobci není nikdo pobytově závislý.
34. Městský soud v Praze se se závěry žalované ztotožňuje. Ani v podané žalobě neuvedl žalobce žádné konkrétní okolnosti, které by umožnily posoudit přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí.
35. Lze jistě přisvědčit žalobci, že podmínky občana Ukrajiny a občana Vietnamské socialistické republiky, pokud jde o vzdálenost, náklady na dopravu a možnou frekvenci návštěv nejsou srovnatelné, to však není klíčovou argumentací citovaného rozsudku. V projednávané věci je podstatné, že žalobce (jak sám uvedl) na území republiky nepobýval po dobu od roku 2009 do roku 2017, zcela nepochybně tedy po dobu delší dvou let. Žalobce netvrdí a logicky ani nedokládá, že by zde byly významné okolnosti, odůvodňující zachování jeho pobytového oprávnění, k nimž žalovaná nepřihlédla.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
37. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 8. březen 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu